

Arrest

nr. 231 211 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van

de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

3.3. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkracht of weerlegt.*

3.4. *Waar verzoekster stelt dat: “De vermeende beschermingsmaatregelen die tegen haar man werden opgelegd, lapte hij aan zijn lars zonder dat de politie hiertegen optrad.”, wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld: “Wat betreft uw bewering dat de autoriteiten niets ondernamen nadat uw partner de beschermingsmaatregel voortdurend schond, moet allereerst opgemerkt worden dat u de autoriteiten hier pas in juni 2018 van op de hoogte bracht (CGVS 2, p. 12), niettegenstaande uw partner reeds een week na het uitvaardigen van de beschermingsmaatregel deze dagelijks schond (CGVS 1, p. 16). U bracht de autoriteiten slechts 1 keer op de hoogte van deze schending. Wanneer u hier geen reactie op kreeg, liet u na verdere stappen te ondernemen. U liet na de politie nogmaals op de hoogte te brengen van de schending van de beschermingsmaatregel en evenmin*

vroeg u aan uw advocaat advies hieromtrent. Uw verklaringen dat u niet zo maar kan langsgaan bij de autoriteiten, dat u van alles meemaakte, dat u werkte en dat u geen belwaarde had volstaan niet om uw nalaten ter zake te verschonen (CGVS 2, p. 13-14). Volledigheidshalve kan wat betreft de uitgevaardigde beschermingsmaatregel waarbij gesteld werd dat u en uw partner wel nog dezelfde woning deelden, maar dat A.(...) bepaalde kamers niet mocht betreden, opgemerkt worden dat u heeft nagelaten voor de rechter op te werpen dat u dit geen goed idee vond. De rechter stelde u met het oog op het uitvaardigen van deze beschermingsmaatregel vragen en u beperkte zich toen tot het stellen dat de rechter een oplossing moest zoeken (CGVS 1, p. 17).” Verzoekster heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat zij voor haar beweerde problemen geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekster naar artikelen en rapporten omtrent o.a. (huiselijk) geweld tegen vrouwen en corruptie bij de Albanese autoriteiten, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een uitermate kwetsbaar profiel heeft en meermaals slachtoffer is geweest van huiselijk geweld waardoor ze twee miskramen heeft gehad. Verzoekende partij benadrukt dat zij geen afdoende bescherming kan krijgen, er veel corruptie heerst en zij inderdaad naar een opvanghuis werd gebracht, maar daar slechts 48 uur kon verblijven. Op de vraag of zij niet door haar familie geholpen kan worden, antwoordt verzoekende partij dat zij ook bang is van haar eigen familie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen (omtrent de problematiek van huiselijk geweld vanwege haar partner A.M. waarvan zij in het Albanië het slachtoffer was) alsook van eerder in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en tot het formuleren van algemene beweringen.

Verzoekende partij slaagt er evenwel geenszins in een ander licht te werpen op hetgeen eerder in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing omtrent de nationale beschermingsmogelijkheden in haren hoofde werd vastgesteld, waarbij op goede grond wordt geconcludeerd dat zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

Zo betwist en bekritiseert ze weliswaar op zeer algemene wijze, doch verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband, gelet op de eerder door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten alsook de beschikbare informatie opgenomen in het administratief dossier, als volgt wordt vastgesteld:

“Allereerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw partner geen beroep kon – of zou kunnen doen in geval van een herhaling van uw problemen na een eventuele terugkeer naar Albanië – op de hulp van en bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde

in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een nietgouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat wanneer u op 23 april 2018 voor het eerst aangifte deed van het geweld van uw partner (CGVS 2, p. 9) u op 26 april 2018 van de rechtbank in een spoedzitting een beschermingsmaatregel verkreeg tegen uw partner (CGVS 1, p. 12), dat u na uw klacht in juli 2018 door een agent naar een opvangtehuis voor vrouwen werd gebracht, dat u een doorverwijzing kreeg naar een gerechtsdokter om uw verwondingen vast te stellen (CGVS 1, p. 13 en CGVS 2, p. 14) en dat er actueel een rechtszaak loopt tegen uw partner wegens het huiselijk geweld dat tegen u werd gepleegd (CGVS 2, p. 5-6).

U werpt evenwel op dat hoewel u de autoriteiten op de hoogte bracht van het feit dat uw partner de beschermingsmaatregel van april 2018 na een week voortdurend schond, de autoriteiten niet optraden tegen deze schending (CGVS 1, p. 12). U stelt tevens dat in juli 2018 uw dossier werd gemanipuleerd door enkele lokale agenten waarbij u tevens geweigerd werd om relevante stukken (het attest van de gerechtsdokter) in te dienen (CGVS 1, p. 13, CGVS 2, p. 14-15). U geeft verder aan dat de autoriteiten niets meer hebben ondernomen nadat u aangifte deed van de aanval door de tantes van uw partner (CGVS 1, p. 14-15, CGVS 2, p. 19) en dat KQZ u niet belde zoals beloofd (CGVS 1, p. 15). U verklaart tevens dat het strafblad van uw partner gewist is (CGVS 2, p. 10) en tot slot beweert u dat de politie na uw vertrek uit Albanië naar uw moeder is gekomen in de hoop dat u uw klacht tegen uw partner zou intrekken (CGVS 2, p. 19-20). Geen van deze replieken kan gelet op onderstaande redenen evenwel weerhouden worden om te besluiten dat u geen beroep kan doen op uw autoriteiten.

Wat betreft uw bewering dat de autoriteiten niets ondernamen nadat uw partner de beschermingsmaatregel voortdurend schond, moet allereerst opgemerkt worden dat u de autoriteiten hier pas in juni 2018 van op de hoogte bracht (CGVS 2, p. 12), niettegenstaande uw partner reeds een week na het uitvaardigen van de beschermingsmaatregel deze dagelijks schond (CGVS 1, p. 16). U bracht de autoriteiten slechts 1 keer op de hoogte van deze schending. Wanneer u hier geen reactie op kreeg, liet u na verdere stappen te ondernemen. U liet na de politie nogmaals op de hoogte te brengen van de schending van de beschermingsmaatregel en evenmin vroeg u aan uw advocaat advies hieromtrent. Uw verklaringen dat u niet zo maar kan langsgaan bij de autoriteiten, dat u van alles meemaakte, dat u werkte en dat u geen belwaarde had volstaan niet om uw nalaten ter zake te verschonen (CGVS 2, p. 13-14). Volledigheidshalve kan wat betreft de uitvaardigde beschermingsmaatregel waarbij gesteld werd dat u en uw partner wel nog dezelfde woning deelden, maar dat Anton bepaalde kamers niet mocht betreden, opgemerkt worden dat u heeft nagelaten voor de rechter op te werpen dat u dit geen goed idee vond. De rechter stelde u met het oog op het uitvaardigen van deze beschermingsmaatregel vragen en u beperkte zich toen tot het stellen dat de rechter een oplossing moest zoeken (CGVS 1, p. 17).

Wat betreft de door u beweerde manipulatie van uw dossier moet opgemerkt worden dat u hiermee verwijst naar de klacht die door uw schoonmoeder tegen u werd ingediend (CGVS 1, p. 13, CGVS 2, p. 14-15). U stelt dat de manipulatie is uitgevoerd door de wijkagent G.(...) G....) en politieofficier R.(...) H.(...). Hoe kan immers anders verklaard worden dat uw schoonmoeder pas later op eigen houtje naar het politiekantoor is gekomen om klacht tegen u in te dienen, welke bewijzen hadden de agenten om de klacht tegen u te registreren en hoe waren de agenten ervan overtuigd dat uw partner niet langer thuis was (CGVS 2, p. 15 en p. 17)? Uit geen van deze drie door u opgeworpen verklaringen kan evenwel een manipulatie van uw dossier door enkele agenten afgeleid worden: de rechter weigerde de door uw

schoonmoeder gevraagde beschermingsmaatregel tegen u uit te vaardigen (CGVS 2, p. 18) en momenteel loopt er een rechtszaak tegen uw partner wegens het door u ondergane huiselijk geweld. Wat betreft uw bewering dat de autoriteiten verder niets ondernemen naar aanleiding van uw klachten, dient gewezen te worden op de vaststelling dat er actueel een rechtszaak tegen uw partner loopt wegens huiselijk geweld waarbij u reeds meermaals als getuige werd opgeroepen. Deze zaak is nog steeds hangende (CGVS 2, p. 5-6). Dat de KQZ u niet belde nadat u in juli 2018 klacht bij hen had ingediend, is gelet op de lopende rechtszaak geenszins voldoende om te besluiten dat de autoriteiten u geen bescherming willen bieden. Dat uw advocaat in deze rechtszaak u niet mag verdedigen kan niet beschouwd worden als het schenden van uw rechten (CGVS 2, p. 5). Uit uw verklaringen en de mail van uw advocaat blijkt immers dat u niet op correcte wijze uw advocaat een volmacht hiertoe heeft verleend (CGVS 2, p. 4-5). Bovendien blijkt uit de beslissing van de rechter om geen beschermingsmaatregel tegen u uit te vaardigen na de klacht van uw schoonmoeder dat u in de betrokken rechtszaak toen wel werd bijgestaan door een advocaat. Uit niets blijkt aldus dat u niet opnieuw voor een rechtsgeldige vertegenwoordiging voor de rechtbank zou kunnen zorgen indien u daartoe de vereiste procedure volgt. Uit niets blijkt verder dat u uw zaak niet zou kunnen bepleiten voor de rechtbank – die reeds eerder een beschermingsmaatregel in uw voordeel heeft uitgevaardigd en die reeds eerder een onterechte beschermingsmaatregelen tegen u heeft geweigerd. Dat uw partner niet meteen na uw aangifte in juli 2018 aangehouden en veroordeeld werd volstaat geenszins om hiertoe te besluiten (CGVS 2, p. 5-6). Het indienen van een klacht brengt immers niet met zich mee dat de beklaagde meteen gearresteerd en veroordeeld wordt. Uw verwijzing naar de manipulatie van uw dossier, kan gelet op voorgaande vaststellingen hieromtrent evenmin weerhouden worden (CGVS 2, p. 6).

Wat betreft uw bewering dat uw klacht tegen de tantes van uw partner niet behandeld wordt moet verwezen worden naar de beslissing van het parket van het district Shkodër om geen procedure op te starten aangaande uw klacht van 26 juli 2018 tegen A.(...) P.(...) en M.(...) P.(...) waaruit blijkt dat het parket zelf geen strafrechtelijke procedure zal initiëren inzake deze aangifte, en dat u voor de feiten waarvan sprake het recht heeft om een aanvraag in te dienen bij de rechtbank. Dit op basis van artikels 59 en 60 van het strafprocesrecht. Hieruit blijkt dat het parket de aangifte wel degelijk behandeld heeft, maar dat de bal in uw kamp ligt om de aanvraag eventueel voor de rechtbank te brengen.

Aangaande uw vaststelling dat uit huidige gerechtelijke documenten ten onrechte blijkt dat uw partner eerder nooit veroordeeld werd, moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u niet in het kader van het huidig lopend onderzoek en rechtszaak tegen uw partner deze anomalie zou kunnen aankaart en rechtzetten, onder andere mits voorlegging van de in april 2018 aan u uitgereikte beschermingsmaatregel waarin het hof erkent dat uw partner reeds eerder veroordeeld was.

Tot slot brengt u geen objectieve elementen aan die ertoe kunnen besluiten dat het bezoek van de politie aan uw moeder dient om u ervan te overtuigen uit klacht tegen uw partner in te trekken. De agenten vroegen immers louter naar uw verblijfplaats en zeiden dat ze u ooit wel zouden vinden (CGVS 2, p. 20).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen heeft u aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw partner (en zijn familie) geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kan doen op deze autoriteiten voor uw problemen met het maffia/drugsnetwerk waartoe uw partner behoort en waarvan leden u (en uw broer en zus) viseren om de door uw partner aangegane schuld te vereffenen (CGVS 2, p. 20). Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw broer en zus nooit klacht indienden wegens de bedreigingen van de schuldeisers van Anton (CGVS 2, p. 9). De motivatie om dit niet te doen, met name dat u vreesde dat het indienen van een klacht zou leiden tot problemen met de maffia (CGVS 2, p. 9), kan hun nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U werpt op dat de autoriteiten in november 2017 onvoldoende hebben opgetreden toen u meldde dat uw partner problemen had gekend met zijn schuldeisers uit het drugs/maffiamilieus waartoe hij zelf ook behoort (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 7, p. 10). U stelt hierbij dat de autoriteiten vaak samenwerken met de maffia (CGVS 2, p. 10). U beweert dat uw klacht nooit behandeld werd, niettemin weet u niet of uw klacht al dan niet geseponeerd werd (CGVS 2, p. 10). Dat u (nog) niet als getuige werd opgeroepen (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 11) volstaat evenwel niet om te besluiten dat u naar aanleiding van moeilijkheden met het netwerk van uw partner geen beroep kan doen op de autoriteiten. Tal van factoren kunnen immers aan de basis liggen van het feit dat u nog niet werd opgeroepen.

Omdat u bij eerdere klachten volgens u onvoldoende geholpen werd, meent u in de toekomst evenmin een beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten in geval van problemen met het netwerk van uw partner (CGVS 2, p. 20-21). Zoals hierboven evenwel werd toegelicht heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kan doen op de autoriteiten,

autoriteiten die reeds eerder hebben opgetreden tegen uw partner en die nu een rechtszaak voeren tegen uw partner die luidens uw verklaringen ook zelf behoort tot dat criminele drugs/maffianetwerk (CGVS 2, p. 20-21). U noemt tot slot P.(...) G.(...), lid van het maffia-netwerk die ervoor zorgde dat uw partner na uw klacht in juli 2018 van huis weg was en die volgens u uw beschermingsmogelijkheden kan beïnvloeden (CGVS 2, p. 21-23). P.(...) heeft dit in het verleden immers ook al gedaan (CGVS 2, p. 23). Gevraagd om concreet te zijn, geeft u uiteindelijk aan dat P.(...) G.(...) A.(...) zelf kwam ophalen in juli 2018 zodat hij niet thuis zou zijn. Uit uw verklaring dat deze persoon ervoor zorgde dat Anton niet thuis was na het incident van 23 juli 2018 kan echter niet worden afgeleid dat hij uw vraag om bescherming zou kunnen beïnvloeden in de toekomst. In het licht van het geheel aan voorgaande vaststellingen waarbij in het bijzonder ook de succesvolle maatregelen die door de Albanese overheid werden/worden getroffen om corruptie binnen politie en justitie aan te pakken moeten herhaal worden, heeft u aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen met het netwerk van uw partner geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten.”

Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot enkele algemene, niet onderbouwde beweringen als zou zij geen afdoende bescherming kunnen krijgen en er in Albanië veel corruptie heerst, zonder echter concrete en pertinente elementen bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan voormelde concrete vaststellingen. Haar verklaring ter zitting dat zij naar een opvanghuis werd gebracht, maar daar slechts 48 uur kon verblijven, stemt bovendien niet overeen met, doch is geheel tegenstrijdig aan haar eerdere verklaringen ten aanzien van de commissaris-generaal dat zij na het incident op 23 juli 2018 door wijkagent G.G. naar een opvanghuis voor vrouwen werd gebracht en dat zij daar heeft verbleven tot aan haar vertrek uit Albanië op 10 augustus 2018, waarbij zij toen overigens op geen enkel ogenblik aangaf dat zij daar niet langer had kunnen/mogen blijven (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 april 2019, p. 14).

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te verlenen, waarbij dient te worden beklemtoond dat blijkens de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten er o.a. actueel in haar land van herkomst een rechtszaak lopende is tegen haar partner wegens huiselijk geweld.

Betreffende de verklaarde angst van verzoekende partij voor haar eigen familie, op de vraag ter zitting of zij niet door haar familie geholpen kan worden, dient erop gewezen dat uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 5 april 2019 blijkt dat zij reeds lange tijd –enkele jaren- geen contact meer heeft met haar familie, die haar in het verleden nochtans hulp heeft aangeboden met betrekking tot de problemen met haar gewelddadige partner A.M., hetgeen ze toen evenwel weigerde. Verzoekende partij gaf ten aanzien van de commissaris-generaal aan haar familie te missen, doch heden niet meer in staat te zijn en noch de kracht te hebben om haar familie op te bellen (*Ibid.*, p. 3 en 4). De angst jegens haar familie is aldus niet gesteund op concrete, recente (negatieve) ervaringen, doch berust op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat indien zij opnieuw contact zou opnemen met hen, haar familie haar elke hulp zou weigeren. Hoe dan ook wijzigt dit niets aan voormelde vaststelling dat zij niet aantoonde dat zij geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten met betrekking tot haar problemen en dat deze haar geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Het tegendeel blijkt daarentegen uit de door verzoekende partij zelf neergelegde documenten en haar verklaringen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking een uitermate kwetsbaar profiel te hebben, hetgeen ze niet of nauwelijks verder onderbouwt. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS